

Jak se policisté vyrovnali se zásahem na FF UK

~

***How police officers coped with the
intervention at Charles University's Faculty of
Arts***

Jak se policisté vyrovnali se zásahem na FF UK

by

Marie Veselá

Radiožurnál, Plus / Český rozhlas

SYNOPSIS

Jak se policisté vyrovnali se zásahem na FF UK

Kristián a Adam. Dva policisté, kteří budou mít 21. prosinec nejspíš už do konce života spojený s tragédií na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Oba loni zasahovali na místě, kde student zabil 14 lidí a pak i sebe. Adam uvnitř řídil pomoc pro zraněné, Kristián se snažil zneškodnit střelceho muže.

How police officers coped with the intervention at Charles University's Faculty of Arts

Kristián and Adam. Two police officers who will likely associate the 21st of December with the tragedy at the Faculty of Arts at Charles University in Prague for the rest of their lives. Both were involved in the incident last year, where a student killed 14 people and then took his own life. Adam coordinated aid for the wounded inside, while Kristián tried to neutralise the shooter.

Jak se policisté vyrovnali se zásahem na FF UK

Kristián a Adam. Dva policisté, kteří budou mít 21. prosinec nejspíš už do konce života spojený s tragédií na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Oba loni zasahovali na místě, kde student zabil 14 lidí a pak i sebe. Adam uvnitř řídil pomoc pro zraněné, Kristián se snažil zneškodnit střelceho muže.

Original script

(ruch „Jdeme nahoru, jo, pojd’...“)

Toto je záznam z loňského zásahu u Filozofické fakulty. Policista Kristián vybíhá schody v blízkém hotelu.

(ruch „To okno jde otevřít?“)

Otevírá okno a zbraní míří na studenta. Než stihne Kristián zareagovat, střelec namíří zbraň proti sobě a mačká spoušť.

(ruch „Mám ho, potvrdíš mi to? Dlouhou zbraň odhodil, a s optikou. Určitě? Jo, zabil se. Co? Zabil se.“)

Okamžiky, které se Kristiánovi i po roce vybaví před očima.

„Je to nepříjemný prostě zážitek pro mě, který budu držet v sobě do konce života.“

Policista vzpomíná, že potom ještě chvíli čekal na potvrzení, že je střelec skutečně mrtvý. Pak běžel pomáhat postřeleným lidem.

„Tak jsem běžel k autu společně s kolegou, kde jsme vzali zdravotnický batoh a běželi jsme do té budovy. Kdy nás naváděli ostatní, protože tam bylo fakt potřeba ohromné množství toho zdravotnického materiálu. Záchranáři prostě tam nemohli. Tak jsme vběhli do té třídy, kde opravdu to nebyl příjemný pohled.“

V době, kdy byl Kristián v hotelu, policista Adam řídil pomoc ve zmiňované třídě. Video ukazuje, že na zemi leží zranění lidé.

(ruch „Jardo! Podej mu to tam. Druhý! Druhý je támhle, krytí hrudníku vzadu, do rohu.“)

„Jako velitel máte tu povinnost dělat takzvanou triáž, tu první, která se dělá, komu můžu pomoci a komu ne. Takže musíte obejít všechny. Jak říkají kolegové, že ten adrenalin z nich vystřelil a nepamatují si vůbec nic, já si pamatuju každou obličej, kdo kde ležel, kde. Já nepotřebuji vidět video, abych se na to podíval, abych viděl, co jsem i těm holkám říkal. Takže já jsem emočně jako hodně, jako by mě to zasáhlo.“

Adam byl ve třídě raněných mezi prvními. I po roce si vybaví naprosté ticho, které tam bylo.

„To překvapilo nás všechny, protože i ostatní kolegové, cvičíme to vlastně a těch cvičení je spousta. Cvičíme to tak, že lidi řvou, lidi chtějí pomoci, lidi po vás tápou, ale ono ve skutečnosti nestalo se to nikdy. U sebevražd, u vražd, kde jsme byli, ty lidi neřvou, ty lidi už nějakým způsobem se smiřují s tím osudem, že buď jim někdo pomůže, nebo ne.“

English script

(Noise “Let’s go upstairs. Yeah, come on...”)

This is a recording of the police intervention at the Faculty of Arts at Charles University, Prague. Police officer Kristián runs up the stairs in a nearby hotel.

(Noise “Can the window be opened?”)

He opens a window and aims his gun at the student. However, before Kristián manages to do anything, the gunman aims his gun at himself and pulls the trigger.

(Noise “Got him. Can you confirm? He’s dropped the long gun with optical sights. Are you sure? Yeah, he’s killed himself. What? He’s killed himself.”)

These are the moments that Kristián still recalls vividly even a year later.

“It’s simply a hideous experience which I will remember for the rest of my life.”

The policeman remembers that for some time after that he waited for someone to confirm the gunman was really dead. Then he ran to help the wounded.

“So, me and my colleague ran to our car, where we took our medical supplies backpack and ran into the building. We were directed by others because loads of medical supplies were really needed. Rescue workers simply couldn’t get in. So, we ran into one of the classrooms, and it was indeed not a pleasant sight.”

While Kristián was inside the hotel, policeman Adam was coordinating medical assistance in the mentioned classroom. A video shows wounded people lying on the floor.

(Noise “Jarda! Pass it to him. Second! The second over there, chest cover, in the back, in the corner.”)

“As a commander, you have the duty to carry out the so-called triage — the initial one, where you decide who we can help and who we can’t. So, you have to walk around everyone. As my colleagues say that adrenaline darted out of them and that they remember absolutely nothing, I remember every face and who was lying where. I don’t need to watch the video to know what I told those girls. So, I’m really emotional, like, it really hit me.”

Adam was among the first in the classroom of the wounded. Even a year later he recalls the silence reigning there.

“That surprised all of us, because even the other colleagues — we actually train for this, and there are plenty of such drills. We train it that the people are screaming, asking for help, stretching their arms towards us... But that has never happened in reality. With suicides or murders I have seen; the people never scream. They are resigned to their fate, knowing someone will or won’t help them.”

Oběma těžké chvíle pomohli překonat kolegové a rodina. Adamovi taky psycholog.

„Já nemám problém s tím, že se to stalo. Já mám problém s tím, že jsem šel k policii pomáhat. A tam jsem pomoci úplně nemohl všem, kterým jsem chtěl.“

Oba u policie dál zůstali, a Kristián odchod od sboru ani nezvažoval.

„U mě ta varianta nebyla, protože já jsem si to povolání vybral z přesvědčení, že těm lidem budu pomáhat. Chci pomáhat a je to pro mě prostě poslání nějaké.“

Po roce od tragédie se Kristián snaží zážitky z 21. prosince 2023 spíš vytěsnit. Adam popisuje, že po zážitcích z fakulty je pro něho nejdůležitější se ze zásahu vrátit živý a zdravý domů.

„Takže dávat si pozor na spoustu věcí. Zažili jsme i další věci, kde bylo podobný oznámení. Samozřejmě v tu chvíli člověku jako vyběhne tepovka a říká si, a já už tady zase. A není to příjemný, ale člověk se s tím nějak musí srovnat.“

Adam i Kristián mají na výročí tragédie volno. Těší se, že budou se svými blízkými. Marie Veselá, Radiožurnál.

Both of them have been helped by their colleagues and families to overcome the hard times. Adam has also been helped by a psychologist.

“The problem for me is not that it happened. The problem is I joined the police to help people and at the university I couldn’t help everybody I wanted to help.”

Both have stayed with the police. Kristián hasn’t even thought of leaving.

“That has never been an option for me. I chose this job out of conviction. I want to help people. It’s a kind of mission for me.”

A year after the tragedy, Kristián is trying to expunge his experiences from 21 December 2023 from memory. Adam says that after that experience, the most important thing for him is to return home safe and sound from every intervention.

“That means you have to be wary of many things. We also experienced other situations where there was a similar report. And of course, that makes your pulse rate go up and you think, it’s here again. It’s not nice but you have to come to terms with it.”

Both Adam and Kristián have a day off on the anniversary of the tragedy. They are looking forward to spending time with their loved ones. Marie Veselá, Radiožurnál.